

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa G. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej
o dodatkowe uprawnienia do odpoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 marca 2023 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 16 lipca 2021 r., sygn. akt III APa 36/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda G. M. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 lipca 2021 r., Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację powoda G. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z 2 czerwca 2020 r., którym oddalono powództwo o dodatkowe uprawnienia do urlopu.

W ocenie Sądu drugiej instancji, wyrok Sądu pierwszej instancji wraz z jego uzasadnieniem jest prawidłowy. Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji powołując art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych wskazał, iż komornikowi przysługuje uprawnienie do wypoczynku w wymiarze 26 dni w roku. Przepisy art. 152, art. 154², art. 155¹-155³, art. 158, art. 161, art. 162 i art. 164-167³

ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2019 r., poz. 1040, 1043 i 1495) stosuje się odpowiednio, o ile nie są one sprzeczne z przepisami regulującymi pełnienie służby przez komornika.

Jednocześnie zgodnie z art. 39 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych, art. 161 i art. 158 k.p., po 10 latach pełnienia służby, komornikowi sądowemu przysługuje prawo do wypoczynku podstawowego w wymiarze 26 dni oraz dodatkowego w wymiarze 6 dni. Tym samym, po wspomnianym wyżej okresie, łączny wymiar wypoczynku komornika sądowego w trakcie roku to 32 dni. Dodatkowo Sąd Apelacyjny uznał, iż nie jest możliwe wyliczenie przysługującego komornikowi na podstawie ustawy prawa do wypoczynku w sposób narastający poprzez naliczanie co roku po 6 dni więcej, wyliczenie takie prowadziłoby bowiem do sytuacji, w której po kilku latach służby liczba dni prawa do wypoczynku byłaby równa liczbie dni, w których komornik musiałby wykonywać pracę.

Skargę kasacyjną wniósł powód. Na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wniesiono o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując w uzasadnieniu wniosku na „potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego, tj. art. 39 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 77 z późniejszymi zmianami). Wyżej wymieniony przepis wymaga wykładni w związku z budzącą wątpliwość kwestią, a mianowicie: czy w sytuacji omawianego przepisu po 10 latach pełnienia służby jako komornikowi przysługuje dodatkowe coroczne „uprawnienie do wypoczynku” w wymiarze 6 dni, które corocznie powinno być narastająco powiększane o 6 dodatkowych dni.

Jest to zagadnienie mające ogromne znaczenie dla grupy zawodowej komorników sądowych. Sądy obu instancji - stanęły na stanowisku, że po dziesięciu latach pełnienia służby komornikowi przysługuje dodatkowe uprawnienie do wypoczynku w wymiarze jedynie 6 dni. Stanowisko takie nie wynika jednak z prawidłowej wykładni w/w przepisu art. 39 ust. 1 i 2 ustawy o komornikach sądowych, lecz na pozaprawnym argumencie, że wskazany przez powoda sposób wyliczenia przysługującego komornikowi na podstawie ustawy prawa do wypoczynku w sposób narastający poprzez naliczanie co roku po 6 dni więcej doprowadziłby do sytuacji, w której po kilku latach służby liczba dni prawa do

wypoczynku byłaby równa liczbie dni, w których komornik musiałby wykonywać pracę”.

Skarżący uzasadniał, że usytuowanie językowe słowa „corocznie” w art. 39 ust. 2 uoks na gruncie wykładni językowej i logicznej wskazuje na to, że ustawodawca w sposób wyraźny przewidział coroczny wzrost wymiaru dodatkowego prawa do wypoczynku dla komornika o 6 dni. Wykładnia językowa i logiczna tego przepisu na gruncie zasady „*clara non sunt interpretanda*” wskazuje jednoznacznie na prawidłowość wskazanego sposobu naliczania urlopu dodatkowego w sytuacji, gdy brak bezpośredniej kolizji w/w normy prawnej z innymi przepisami tejże ustawy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej, oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Zauważyć należy już w tym miejscu, że Sądy obu instancji orzekające w sprawie nie miały wątpliwości interpretacyjnych dotyczących art. 39 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych. Zasadnie pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną podnosi, że racjonalny ustawodawca posłużył się sformułowaniami funkcjonującymi już w systemie prawa, które nie budzą wątpliwości interpretacyjnych. Ani argumentacja skarżącego ani charakter sprawy nie wskazują

na konieczność zmiany przyjętej w systemie wykładni. Słusznie pozwany podkreśla, że w sprawie należy mieć na względzie treść powołanego przez Sąd Apelacyjny art. 92 ust. 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, na podstawie którego wytworzyła się niekwestionowana praktyka obliczania dodatkowego urlopu sędziów zgodnie z poglądami prezentowanymi przez Sądy obu instancji. Z kolei charakter regulacji przyjętych przez ustawodawcę w obecnie obowiązującej ustawie o komornikach skłania do przyjęcia poglądu, że intencją ustawodawcy było zbliżenie statusu komornika do statusu pracownika pełniącego służbę publiczną, jak sędziowie i prokuratorzy.

Z powyższych względów jednakowo należy ocenić kolejną przesłankę przedsądu wskazaną w skardze kasacyjnej. Przytoczona wyżej *in extenso* kwestia nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, sprowadza się bowiem tylko do zwykłej wykładni i stosowania prawa.

Nadmienić także należy, że również doktryna nie znajduje żadnych wątpliwości dotyczących wykładni i stosowania przepisu 39 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (por. M. Świtkowski [w:] Komentarz do ustawy o komornikach sądowych [w:] Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Komentarz, red. M. Simbierowicz, LEX/el. 2021, art. 39. A. Kurzych [w:] Komentarz do ustawy o komornikach sądowych [w:] Ustawa o komornikach sądowych. Ustawa o kosztach komorniczych. Kodeks Etyki Zawodowej Komornika Sądowego. Komentarz, red. M. Świeczkowska-Wójcikowska, J. Świeczkowski, Warszawa 2020, art. 39, s. 204).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz odpowiednio stosowanych do odpowiedzi na skargę kasacyjną § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak sentencji.

